

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobkyně **M. E.**, bytem X, PSČ X, zast. obecným zmocněncem X, proti žalovanému **Městskému úřadu Nová Paka**, se sídlem Nová Paka, Dukelské náměstí 39, PSČ 509 01, za účasti **P. S.**, bytem N. P., Š. 260, zast. JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou se sídlem AK v Nové Pace, K. J. Erbena 1266, PSČ 509 01, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

I.

Shrnutí dosavadního průběhu řízení před krajským soudem

Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 12. 2011 domáhala podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumání souhlasu žalovaného s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka, vydanému X dne 19. 10. 2011 pod č. j.: MUNP/2011/18070/SÚ/PN (dále i jen „souhlasu“). Krajský soud o ní rozhodl v souladu s tehdejší judikaturou usnesením ze dne 1. února 2012, č. j. 30A 61/2011-36, tak, že ji odmítl pro předčasnost. Proti tomuto usnesení však podala žalobkyně kasační stížnost, na jejím základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. října 2012, č. j. 9 As 61/2012-67, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. února 2012, č. j. 30A 61/2011-36, zrušil a věc mu vrátil k

dalšímu řízení. V souladu s jeho závazným právním názorem vyzval krajský soud žalobkyni k doplnění a úpravě žaloby, jež byla podána u krajského soudu dne 20. 12. 2011, a to usnesením ze dne 17. 10. 2012, č. j. 30A 61/2011-61. Na jeho základě žalobkyně žalobu v uvedených intencích transformovala a doplněnou ji předložila krajskému soudu dne 19. 11. 2012. Žalovanému byla doručena dne 21. 11. 2012 a shora označené osobě zúčastněné na řízení (X) dne 24. 11. 2012.

II.

Obsah žaloby

Žalobkyně se jí domáhala poskytnutí soudní ochrany proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který spatřovala v souhlasu žalovaného s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka. Žalobu odůvodnila v podstatě následujícím způsobem:

Stěžejní námitky se dotýkaly vlastnických vztahů k pozemkům souhlasem dotčených, a to v souvislosti s rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10C 149/2007-25, jímž bylo rozhodnuto o zrušení podílového spoluvlastnictví K. S. a M. E.. Tento rozsudek, jakož i rozhodnutí na něj navazující, pokládá žalobkyně za vadné a trvá na tom, že je nadále spoluvlastnicí uvedených pozemků. Právě v souvislosti s tím zpochybňovala právo X s pozemky parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka, na nichž žalovaný jmenovanému odsouhlasil výstavbu rodinného domu, jakkoliv nakládat, což mu sdělila dopisem ze dne 2. 8. 2011. Jmenovaný však tyto námitky neakceptoval.

Dále žalobkyně namítala, že byla záměrně vyloučena z procesu, jehož výsledkem byl napadený souhlas, takže se nemohla k věci vůbec vyjádřit. V tomto postupu spatřovala porušení svých procesních práv, majících ve svých důsledcích přímý vliv na její hmotná práva, když napadený zásah podle ní vede k zafixování daného stavu s cílem zajistit jeho nezvratitelnost (stavba rodinného domu je fakticky dokončena). Přitom pokud by byla brána v procesu ohlášení dané stavby jako možný dotčený sused, mohla by uvést ještě celou řadu dalších námitek a připomínek na obranu svých zájmů. Uvedené postavení jí přitom nepochybně příslušelo, což dovozovala z čestného prohlášení J. Š. ze dne 24. 9. 2011 k tomu, jak se jí snažil informovat o záměru X na výstavbě rodinného domu a z usnesení žalovaného ze dne 3. 10. 2011, č. j. MUNP/2011/17110/SÚ/PN. Podle žalobkyně tak bylo postupováno při vydávání souhlasu v rozporu s § 104 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění, dále jen „stavební zákon“.

Žalobkyně uvedla ještě celou řadu dalších námitek, a to jak v žalobě samotné a v jejím doplnění, tak při jednání krajského soudu. Jednalo se však již jen o výhrady dokreslující shora uvedené zásadní žalobní důvody (např. tvrzená nesprávnost podkladů připojených stavebníkem k ohlášení stavby rodinného domu) nebo o námitky, z nichž nebylo zřejmé přímé dotčení subjektivních veřejných práv žalobkyně (např. uváděné vady dokumentace stavby bez dalšího přímého vlivu na práva žalobkyně).

Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala, aby krajský soud určil, že souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka je nezákonný, že se žalovanému zakazuje v jeho další úřední činnosti z něho vycházet a že se žalovanému přikazuje, aby ve vztahu k uvedenému souhlasu postupoval dle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 18. 12. 2012. Uvedl v něm, že dne 14. 10. 2011 u něho podal X ohlášení stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka, které obsahovalo náležitosti dle § 105 stavebního zákona. K ohlášení bylo rovněž „doloženo, že o záměru stavby byli informováni nejen vlastníci sousedních pozemků, které nepřímo sousedí s pozemky, na kterých má být ohlášená stavba realizována.“ Stavební úřad posoudil ohlášenou stavbu, a protože zjistil, že ohlášení stavby obsahovalo náležitosti dle § 105 stavebního zákona, její soulad s územním plánem, s obecnými požadavky na výstavbu a se závaznými stanovisky dotčených orgánů, vydal žalobou napadený souhlas s provedením ohlášené stavby.

K námitce, v níž žalobkyně zpochybňovala vlastnické právo stavebníka k pozemkům, na nichž hodlal realizovat předmětný rodinný dům, uvedl, že ho stavebník doložil výpisem z listu vlastnictví č. 3863, na němž je jako nabývací titul poznamenána darovací smlouva ze dne 10. 11. 2008, s právními účinky vkladu práva ke dni 11. 11. 2008, čj. V-5318/2008-604. V době podání ohlášení nebyly o vlastnickém právu stavebníka k dotčeným pozemkům pochyb. Tato námitka byla uplatněna až po vydání souhlasu k ohlášené stavbě, přičemž k ní nebyly doloženy žádné hodnověrné důkazy.

Stavebník rovněž předložil doklady o informování vlastníků přímo sousedících nemovitostí ve formě jejich vlastnoručně podepsaných vyjádření. Předložil též doklad (čestné prohlášení) o tom, že o záměru stavby byli informováni vlastníci nepřímo sousedících pozemků, a to X, X a X. Stalo se tak při osobní návštěvě, kterou učinil zástupce stavebníka J. Š. dne 24. 9. 2011. Toto čestné prohlášení připojené k ohlášení stavby považoval žalovaný za dostatečný doklad svědčící tomu, že o záměru stavby byli informováni také vlastníci nepřímo sousedících pozemků, a to nad rámec požadavku uvedeného v ust. § 104 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví, že s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich. Žalovaný k tomu ještě dodal, že zákon nestanoví formu ani způsob, jakým mají být vlastníci sousedních pozemků informováni. K námitce týkající se velikosti garáže žalovaný dodal, že předmětem vydaného souhlasu byla novostavba rodinného domu i doplňková stavba samostatné garáže o půdorysu 5x5 m, určená k užívání se stavbou hlavní. Došlo tak ke zmenšení stavby garáže z původně navrženého půdorysu 7x7 m a tato změna byla v projektové dokumentaci stavby provedena.

Žalovaný uzavřel s tím, že souhlas s provedením ohlášené stavby byl vydán v souladu se zákonem, že jím nebyla zkrácena práva žalobkyně, a proto navrhol žalobu zamítnout.

IV.

Jednání krajského soudu dne 21. 1. 2014

Zmocněnec žalobkyně vypovídal při tomto jednání o zkušenostech, jež mají s výkonem veřejné správy žalovaným. Svá tvrzení dokládal tím, že přestože stavebník podal ohlášení stavby rodinného domu žalovanému v pátek dne 14. 10. 2011 a on se poté v pondělí dne 17. 10. 2011 dotazoval na stavebním úřadu, zda na předmětných pozemcích nejsou vedena nějaká správní řízení, nebyla mu tato skutečnost sdělena. Dne 19. 10. 2011 přitom byl vydán napadený souhlas s provedením ohlášené stavby. Dále brojil proti tomu, že ačkoliv bylo žalovanému známo, že je žalobkyně dlouhodobě v zahraničí a byla od roku 2007 zastupována advokátem Mgr. Janem Durčákem, tak ten o důležitých skutečnostech nebyl nikdy informován. Naopak v případě potřeby vedoucí stavebního úřadu telefonicky kontaktovala zástupkyni stavebníka X (v tomto přezkumném řízení osoba zúčastněná na řízení). Pokud jde o dotčení práv žalobkyně, zdůrazňoval porušení práv procesních. Opakovaně napadal rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. 10C 149/2007, jímž bylo rozhodnuto o zrušení podílového spoluvlastnictví X a X (žalobkyně, dnes příjmení X).

Žalovaný se odkázal na své vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že stavebník v době podání ohlášení byl nepochybně vlastníkem předmětných pozemků a jeho součástí byly i doklady o tom, že o stavbě byli informováni vlastníci sousedních pozemků. Pětidenní lhůtu, v níž bylo ohlášení vyřízeno, nepovažoval za nestandardní, neboť obdobně postupuje i v jiných případech. Neztotožnil se s tvrzením žalobkyně, že by jí či jejím rodičům bránil v uplatnění jejich práv ve správních řízeních. K dotazu soudu žalovaný uvedl, že J. Š. sice měl původně za úkol informovat o dané věci i vlastníka pozemku parc. č. 2908/1, ale vzhledem k nepřítomnosti žalobkyně se to nepodařilo realizovat. Stavební úřad dospěl k závěru, že tato skutečnost není na překážku věci, neboť práva vlastníka uvedeného pozemku nebudou ohlášenou stavbou dotčena, když jde o jednoduchou stavbu.

Na to reagoval zmocněnec žalobkyně s tím, že stavebník podal ještě jedno ohlášení téže stavby, před tímto, vzal je však zpět. V jeho rámci bylo však vydáno žalovaným usnesení ze dne 3. 10. 2011, č. j. 2011/17109/SU/PN, z něhož plyne, že žalovaný s účastenstvím žalobkyně počítal. K ukončení tohoto řízení a k podání nové „žádosti“ stavebníka došlo právě proto, aby žalobkyně a její rodiče účastníky tohoto řízení nebyli.

Žalovaná na to odpověděla, že X skutečně podal dne 12. 9. 2011 ohlášení, to však nemělo předepsané náležitosti, neboť chyběla projektová dokumentace. Proto bylo odloženo. Následně podal ohlášení, které je předmětem tohoto přezkumného soudního řízení.

Zmocněnec žalobkyně dále uvedl, že ohlášená stavba nebyla vůbec umístěna a pokud by bylo územní řízení vedeno, tak že žalobkyně musela být jeho účastnicí. Pokud by takové řízení probíhalo, tak by otázka spornosti vlastnického práva k předmětným pozemkům vyšla najevo včas a tato námitka by musela být vyřešena nejdříve občanskoprávní cestou.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení vyjádřil přesvědčení, že ohlášení podané X obsahovalo veškeré potřebné náležitosti, včetně příloh. Zmínil, že soudní řízení o zmatečnosti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. 10C 149/2007, ještě skončeno nebylo a poukazoval na to, že žalobkyně dotčení svých vlastnických práv dostatečně nekonkretizovala. Ve shodě se žalovaným zastával stanovisko, že souhlas s provedením ohlášené stavby byl vydán v souladu se zákonem.

V.

**Rozsudek krajského soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30A 6182011-166,
zrušený rozsudkem Nejvyššího správního soudu
ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 As 101/2014-98**

Krajský soud rozhodl o žalobě poprvé rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30A 6182011-166. Dospěl v něm k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když použil pro přivolení ke stavbě X institutu ohlášení (souhlas s provedením ohlášené stavby), namísto toho, aby z důvodu absence vyjádření žalobkyně ke stavebnímu záměru X jeho ohlášení usnesením odložil (§ 105 odst. 4 stavebního zákona). Proto také určil, že souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka, vydaný X dne 19. 10. 2011 pod č. j.: MUNP/2011/18070/SÚ/PN, byl nezákonným zásahem ve smyslu § 87 odst. 1 a 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu zároveň podle § 87 odst. 2 s. ř. s. zakázal žalovanému, aby v další své úřední činnosti z tohoto nezákonného souhlasu vycházel, a přikázal, aby souhlas s provedením ohlášené stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka zrušil. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 As 101/2014-98, vpředu zmíněný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VI.

Jednání krajského soudu ve dnech 6. 9. 2016 a 24. 1. 2017

Krajský soud proto pokračoval v přezkumném řízení a za účelem nového projednání žaloby nařídil jednání na den 6. 9. 2016. Při něm byli jeho účastníci seznámeni s podstatnými okolnostmi projednávané věci a s právními závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho rozsudku ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 As 101/2014-98. Zvláštní pozornost byla věnována otázce přímého dotčení práv žalobkyně předmětnou stavbou.

K této otázce zástupce žalobkyně uvedl, že se žalobkyně snaží stát účastnicí řízení, které se týká dané problematiky, od roku 2003, avšak marně. Výsledkem je podle něho stav, který podrobně popsal na str. 18 – 27 svého podání ze dne 29. 8. 2016, adresovaném krajskému soudu. Vyjádřil přesvědčení, že s ním žalovaný nejednal korektně, což dovozoval i z jeho postupu při udělování souhlasu s užíváním stavby rodinného domu X. Vycházel přitom i z obsahu podání žalovaného ze dne 17. 6. 2014, jeho vyjádření k žalobě. Kritice podrobil postup obecných soudů v souvislosti se žalobou proti zmatečnosti ohledně rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10C 149/2007-25, který podle něho jednak nebyl žalobkyni řádně doručen a jednak jí byl opatrovník ustanoven nezákonným způsobem. Zdůraznil, že se proti postupu obecných soudů žalobkyně brání formou ústavní stížnosti, o které doposud nebylo rozhodnuto, a že žalobkyně nepovažuje citovaný rozsudek Okresního soudu v Jičíně za pravomocný a zákonný. Právě v této skutečnosti spatřuje přímou dotčenost svých práv.

V souvislosti s ním opakovaně odkazoval na str. 12/27 až 23/27 svého podání ze dne 29. 8. 2016. Dodal, že zhruba před rokem se rodiče žalobkyně stali účastníky územního a stavebního řízení ohledně domu na pozemku, který se nachází v o něco větší vzdálenosti od jejich domu, než je dům X. Přitom za účastníky je považoval sám stavební úřad, tedy žalovaný. Upozorňoval rovněž na to, že po vyhlášení původního rozsudku krajského soudu v této věci nahlédl do obsahu soudního a správního spisu, přičemž zjistil, že správní spis nebyl dle jeho názoru úplný (jednalo se zejména o podání advokáta žalobkyně). Na tuto skutečnost upozorňoval již tehdy krajský soud. Nad rámec citovaného podání upozornil na to, že realizací záměru došlo k výraznému zhoršení výhledů, ke zvýšení hluku a ke zvýšení dopravního zatížení.

Zástupce žalobkyně dále požadoval, aby si krajský soud vyžádal od Nejvyššího správního soudu kompletní kasační spis, který shromáždil v souvislosti s vydáním rozsudku ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 As 101/2014-98, a to z důvodů existence podstatných skutečností, které nejsou obsaženy v soudním spise krajského soudu. Navrhoval zároveň, aby bylo soudní řízení přerušeno do té doby, než rozhodne Ústavní soud o shora již zmíněné ústavní stížnosti proti rozhodnutím obecných soudů (viz rozsudek Okresního soudu v Jičíně).

Vzhledem k obsáhlosti podání žalobkyně ze dne 29. 8. 2016 a jeho zaslání krajskému soudu těsně před nařízeným jednáním, což znemožnilo seznámit s jeho obsahem žalovaného a osobu zúčastněnou na řízení, nepokračoval krajský soud v jednání a odročil je na neurčito z toho důvodu, aby se i oni mohli s obsahem vyjádření žalobkyně seznámit a vyjádřit se k němu. Stejnopisy rozvedení žalobních důvodů žalobkyní ze dne 29. 8. 2016, v němž popisuje dotčení svých práv, poté zaslal krajský soud dne 12. 9. 2016 žalovanému i osobě zúčastněné na řízení.

Žalovaný se vyjádřil k námitkám žalobkyně ze dne 29. 8. 2016 podáním ze dne 29. 9. 2016. K části týkající se kritiky postupů obecných soudů v souvislosti s řízením o rozdělení spoluvlastnictví uvedl, že se k ní vyjadřovat nebude, protože k tomu není příslušný. Žalobkyní zmiňovaná soudní řízení má však za pravomocně ukončená. Přezkoumávaný souhlas považuje za souladný se stavebním zákonem v době jeho vydání. Ohlášená stavba byla navržena v souladu s územním plánem města Nová Paka, s obecně technickými požadavky na stavby a negativně neovlivní

životní prostředí. Stavbou rodinného domu nebudou přímo dotčena vlastnická práva žalobkyně. Výlučným vlastníkem pozemků, na kterých byla ohlášená stavba navržena, byl v době vydání souhlasu k ohlášené stavbě stavebník X, který k ohlášení doložil doklad o vlastnictví dotčených pozemků a tuto skutečnost si stavební úřad ověřil před vydáním souhlasu s ohlášenou stavbou prostřednictvím dálkového přístupu do katastru nemovitostí, kde nebyla žádná poznámka spornosti. Tato skutečnost popírá tvrzení žalobkyně, že je podílovým vlastníkem pozemků, na kterých byla umístěna ohlášená stavba. Žalobkyně byla a dosud je vlastníkem pozemků parc. č. 2908/1 a 2908/2 kat. území Nová Paka, na kterých nebyla ohlášená stavba umístěna, označené pozemky nemají společnou hranici s pozemky, na kterých byla ohlašovaná stavba umístěna a nacházejí se ve vzdálenosti cca 30 metrů od ohlášené stavby. Vzdálenost ohlášené stavby od pozemků žalobkyně a charakter ohlášené stavby (rodinný dům s jednou bytovou jednotkou) svědčí tomu, že práva žalobkyně nemohla být takovouto stavbou dotčena.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že by nerespektoval rozsudky vydané Krajským soudem v Hradci Králové, což dokumentoval výčtem úkonů, jež byly v mezidobí z jeho strany provedeny. Popřel rovněž, že by ve spisu k ohlášení stavby chyběly podstatné dokumenty, natož, aby je účelově zatajoval. Pro zřejmost dodal, že součástí daného správního spisu nikdy nebyla projektová dokumentace ke stavbě ČOV, studny a hydrogeologický posudek, protože tyto dokumenty jsou součástí spisu příslušného vodoprávního orgánu (odbor životního prostředí Městského úřadu Nová Paka), který vydal povolení na stavbu studny a ČOV. K ohlášení stavby rodinného domu bylo doloženo pravomocné rozhodnutí ze dne 8. 9. 2011, č. j. MUNP/2011/15567/ŽP/IT, o povolení stavby studny a ČOV. Po vydání souhlasu s ohlášenou stavbou podala žalobkyně proti povolení stavby studny a ČOV odvolání, které bylo dne 29. 2. 2012 rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje zamítnuto. Po dokončení stavby studny a ČOV stavebník X oznámil jejich užívání a příslušný vodoprávní úřad na základě kontrolní prohlídky potvrdil dne 22. 11. 2013, že stavby lze užívat. Při vydání potvrzení k užívání staveb vycházel vodoprávní orgán ze skutečností existujících v době vydání potvrzení k užívání a nemohl předvídat skutečnosti, které mohou nastat v budoucnu.

Následně podala žalobkyně správní žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30A 40/2014-87 z 28. 1. 2014, zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a věc vrátil k novému projednání. Dne 24. 6. 2014 vydal Krajský úřad Královéhradeckého kraje rozhodnutí č. j. 731/ZP/2012-15, kterým zrušil povolení stavby studny a ČOV ze dne 8. 9. 2011, č. j. MUNP/2011/15567/ŽP/IT, a věc vrátil Městskému úřadu Nová Paka k novému projednání. Z uvedeného je zřejmé, že povolení stavby ČOV a studny bylo zrušeno až poté, kdy tyto stavby byly dokončeny a bylo započato s jejich užíváním.

Osoba zúčastněná na řízení k námitkám žalobkyně uvedla, že rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10 C 149/2007-25, nabyt právní moci dne 27. 9. 2008 a že se na této skutečnosti nic nezměnilo ani poté, co se danou věcí následně zabýval Krajský soud v Hradci Králové a Nejvyšší soud. Námitky žalobkyně týkající se urbanismu, nevhodného oplocení či sjezdu, omezení výhledu do krajiny a rozměrů stavby rodinného domu označila za ryze subjektivní, šikanózní a nemající oporu ve faktickém stavu věci. Ke zhoršení vodních poměrů v oblasti podle

ní nedošlo, jak je zřejmé ze zpracovaných hydrogeologických posudků, včetně čerpacích zkoušek. Informování o záměru stavby J. Š. má za relevantní důkaz o tom, že informace žalobkyni poskytnuta byla. Přímé dotčení práv žalobkyně nebylo vymezeno, když je nelze spojit s garáží, neboť realizována nebyla, ani s dálkovým kabelem či sjezdem v místě.

Poté krajský soud pokračoval v přezkumném řízení, a to jednáním dne 24. 1. 2017. Jeho účastníci při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Jednání bylo směřováno k objasnění otázky přímého dotčení vlastnických práv žalobkyně předmětnou stavbou. V souvislosti s tím zástupce žalobkyně uvedl, že se k této problematice podrobně vyjadřoval ve svém podání ze dne 29. 8. 2016. Dodal, že příčinou dotčení vlastnických práv bývá právě skutečnost, že je určitá osoba opomenuta jako účastník řízení, přičemž skutečnost, že došlo k dotčení vlastnických práv, se mnohdy projeví až po několika letech. Na důkaz tohoto tvrzení předložil podání občanů obce Podlevín ze dne 7. 12. 2016 (jedná se o dopis jedenácti občanů starostovi města Nová Paka, v němž uvádějí, že v posledních třech letech došlo k výraznému poklesu hladiny vod ve stávajících kopaných studních určených pro zásobování občanů pitnou vodou, přičemž tento stav dávají do souvislosti s nárůstem vrtaných studní v obci, prý i nepovolených; od starosty očekávají vyřešení této záležitosti).

Zástupce žalobkyně zopakoval, že dle jeho mínění nebyl krajskému soudu předložen správní spis v úplnosti. V souvislosti s tím upozorňoval, že v kasačním řízení proti předchozímu rozhodnutí krajského soudu zaslal Nejvyššímu správnímu soudu množství podkladů, které by podle něj měly být ve správním spise rovněž obsaženy. Znovu žádal krajský soud, aby si tyto podklady, které zůstaly založeny ve spise Nejvyššího správního soudu, od něj vyžádal. Trval rovněž na tom, že žalobkyně je stále spoluvlastnicí předmětných pozemků. Stavby na nich se jich proto pochopitelně také přímo dotýkají. Poukazoval rovněž na zhoršení dopravní situace v dané lokalitě. Dle jeho mínění by si krajský soud měl opatřit vyjádření osadního výboru Podlevín k tomu, jaká je infrastruktura v dané oblasti a proč v ní nejsou povolovány další stavby. Tím rovněž dochází k přímému dotčení vlastnických práv žalobkyně. Zdůraznil také, že žalobkyně má nyní v důsledku svého opomenutí namítat dotčení svých vlastnických práv, ale to, že k němu nedošlo, by měl prokazovat někdo jiný. K přímému dotčení vlastnických práv dochází také tím, že z pozemku parc. č. 2907 je na pozemek žalobkyně zaústěn trativod. A podle informací končí dnes na pozemku X. Také již jen z tohoto důvodu mělo být se žalobkyní jednáno jako s účastníkem řízení.

K dotazu krajského soudu o průběhu schůzky mezi zmocněncem žalobkyně a panem Š. zástupce žalobkyně uvedl, že se jmenovaným odmítl jednat a odkázal jej na tehdejšího zástupce žalobkyně Mgr. Durčáka, advokáta. Stejně postupovali i rodiče žalobkyně. Opakovaně rovněž zpochybnil zplnomocnění J. Š. k ohlášení dotčené stavby.

Na to pověřená pracovnice žalovaného připomněla, že zmiňovaný pozemek parc. č. 2907 není ve vlastnictví žalobkyně, takže nemohlo dojít k dotčení jejích vlastnických práv. Dle povědomí stavebního úřadu pak zmiňovaný trativod

nezasahuje na pozemek, na kterém byla realizována ohlášená stavba. Zmocnění J. Š. považovala za správné a nespochybnitelné.

Zástupce osoby zúčastněné na řízení k otázce dotčení vlastnického práva žalobkyně uvedl, že pokud žalobkyně dotčení tvrdí, tak že je povinná také označit důkazy, z nichž vyplývá, že k tomuto přímému dotčení dochází. V tomto směru však žalobkyně relevantní důkazy nenabídla. Námitky žalobkyně týkající se imisí, zplodin, urbanistického zásahu, nevhodného sjezdu či námitka týkající se ztížení výhledu do krajiny, popřípadě rozměru stavby, jsou námitkami ryze subjektivními. Pokud žalobkyně tvrdí, že za období 20 let dojde k nárůstu dopravy a ztížení infrastruktury v dané oblasti, není toto rozhodující, neboť správní orgán musí rozhodovat a zjišťovat skutkový stav v době, kdy stavba je povolována. Potencionální imise, které by měly za několik dekád nastat, nejsou proto rozhodné. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že čestné prohlášení pana J. Š. považuje za dostatečný podklad toho, že žalobkyně o stavebním záměru informována byla. Závěrem upozornila na zásadu dobré víry, když učinila všem náležitostem za dost tak, aby stavba na daném pozemku mohla být zřízena, tedy vycházela z dobré víry a ze zásady dobré správy. I ve veřejném právu je třeba zásadu dobré víry posuzovat.

V reakci na uvedený přednes zástupce žalobkyně vyjádřil přesvědčení, že k přímému dotčení jejích vlastnických práv došlo. V souvislosti s tím poukázal na to, že realizací ohlášené stavby došlo ke znehodnocení sousedních pozemků žalobkyně (zcela nepochybně pozemků parc. č. 2908/1 a 2908/2). Opakovaně tvrdil, že žalobkyně je stále podílovou spoluvlastnicí všech dotčených pozemků. Dále se ohradil proti tomu, že nikdy neřekl, že k nárůstu dopravy a ztížení infrastruktury v dané lokalitě dojde až za 20 let.

K dotazu krajského soudu ohledně návrhů na doplnění dokazování odkázal zástupce žalobkyně na obsah svého podání ze dne 29. 8. 2016, konkrétně pak navrhoval, aby si soud opatřil spis Nejvyššího správního soudu, jak již uvedl dříve, případně aby bylo k otázce infrastruktury v dané lokalitě vyžádáno vyjádření osadního výboru Podlevín, či ohledně dalších způsobů možného ovlivnění vlastnických práv žalobkyně ohlášenou stavbou byly vypracovány znalecké posudky. Dále krajskému soudu navrhoval, aby si k danému případu vyžádal příslušnou dokumentaci ombudsmana.

Vyjádření žalovaného ze dne 29. 9. 2016 a vyjádření osoby zúčastněné z téhož dne k námitkám žalobkyně označil za velmi obecná a jejich tvrzení měl za zcela nekonkrétní a plytká. Z toho důvodu nelze na většinu jejich tvrzení v podstatě nijak reagovat. Pokud jde o vyjádření žalovaného, tak to podle zástupce žalobkyně obsahuje mnohdy zcela zřejmé lži a nesprávnosti. Konkrétně upozornil zejména na tvrzení obsažená v závěru předposledního odstavce tohoto podání.

Pověřená pracovnice žalovaného dala ke zvážení provedení svědeckého výslechu J. Š.

Po předchozí poradě krajský soud rozhodl podle § 52 odst. 1 s. ř. s., že žádný z navržených důkazů se provádět nebude, a to z důvodu jejich nadbytečnosti pro rozhodnutí ve věci (o tom ještě dále).

VII.**Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu
v řízení po kasačním rozhodnutí**

Vzhledem k množství žalobních námitek, nemajících často ani souvislost s předmětem řízení, považuje krajský soud předně za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zvláště u velmi obsáhlých podání, jako je tomu v dané věci, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán, či následně správní soud, vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu z 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

Jak již výše uvedeno, Krajský soud Hradec Králové rozhodl o dané žalobě již rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30A 61/2011-166, který byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014. č. j. 9 As 101/2014-98, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Oba uvedené soudní orgány přitom došly ke shodě v otázce vymezení okruhu vlastníků sousedních nemovitostí, které stavebník musí v souladu s § 104 odst. 1 stavebního zákona při ohlašování staveb informovat o svém stavebním záměru, a to v kontextu nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99. A rovněž v tom, že vlastníky sousedních nemovitostí nelze vymezovat odlišně v případech klasického stavebního řízení a při ohlášení stavebního záměru stavebnímu úřadu, jde-li o provedení jednoduchých staveb. Jinými slovy, že v ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona a v ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je použit zcela shodný pojem „*vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm*“.

Nejvyšší správní soud však krajskému soudu vytkl, že se **vůbec** nezabýval možností přímého dotčení vlastnického práva žalobkyně ohlašovanou stavbou a bez dalšího ji zahrnul mezi vlastníky sousedních pozemků, kteří měli být X informováni o jeho záměru postavit rodinný dům. Neměl tak za dostatečně relevantní skutková zjištění a právní závěry krajského soudu uvedené na straně osmé až desáté jeho rozsudku ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30 A 61/2011-166, v němž je uvedeno k dané otázce zejména toto:

„Z dalších relevantních listin pro rozhodnutí ve věci třeba zmínit usnesení žalovaného ze dne 3. 10. 2011, č. j.: MUNP/2011/17110/SÚ/PN, jímž bylo vyhověno žádosti zástupce žalobkyně Ing. Arch. X o nahlédnutí do správního spisu týkajícího se ohlášení novostavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka. V jeho odůvodnění se mimo jiné konstatuje, že ohlášení nebylo úplné, a proto je stavební úřad usnesením ze dne 30. 9. 2011 odložil. Jeho poslední odstavec zní takto:

„Žadatel zastupuje vlastníky parc. č. 2907 v k. ú. Nová Paka, X a X, která, jak je stavebnímu úřadu známo z dřívějších správních řízení zastupuje X, která vlastní parc. č. 2908/1 a 2908/2 vše v k. ú. Nová Paka. Vzhledem k tomu, že tyto vlastníci pozemků patří do okruhu osob, které by měly být o stavebním záměru na pozemku parc. č. 2908/5, 2908/6 a 2909 vše v k.ú. Nová Paka prokazatelně informováni, stavební úřad žádosti vyhověl a rozhodl o bezplatném poskytnutí kopií uvedeného spisu.“

(-)

Jak je zejména z výše uvedeného usnesení žalovaného ze dne 3. 10. 2011, č. j.: MUNP/2011/17110/SÚ/PN, zřejmé, žalovaný před vydáním žalovaného souhlasu neměl pochybnosti o tom, že žalobkyni je třeba o záměru dané stavby informovat. Co jej vedlo ke změně stanoviska, to rozumným způsobem nevysvětlil.“

Jinými slovy, krajský soud přebíral v otázce vymezení sousedů, jež měli být o stavebním záměru X informováni, závěr, který od počátku zastával přímo sám stavební úřad. Ten totiž nastavil uvedeným usnesením ohledně postavení žalobkyně v procesu daného ohlášení stavby jasná legitimní očekávání jak stavebníkovi, tak jí

samotné. Takovéto odůvodnění rozsudku však bylo hodnoceno Nejvyšším správním soudem jako nepřezkoumatelné pro absenci závěru o tom, zda by mohlo být vlastnické právo žalobkyně stavbou vůbec přímo dotčeno, a proto krajskému soudu ve zrušujícím rozsudku uložil, aby v dalším řízení nejprve posoudil právě tuto otázku. Byv proto vázán tímto právním názorem dle § 110 odst. 4 s. ř. s, krajský soud přezkoumal žalobu i v tomto směru, přičemž zjistil následující.

Předmětná stavba rodinného domu byla povolena na pozemkové parcele č. 2908/6 v kat. území Nová Paka, a to v její jižní části při komunikaci. Jedná se o objekt s jedním nadzemním podlažím a s podkrovím, obdélníkového půdorysu, o zastavěné ploše do 150 m², s výškou hřebene sedlové střechy od terénu cca 755 cm. Spolu s rodinným domem byla povolena i stavba garáže o půdorysu 5 x 5 m. Od obvodové konstrukce severní části rodinného domu X jsou ve vzdálenosti cca 25 až 27 m situovány hranice pozemkových parcel č. 2908/2 o výměře 943 m² a č. 2908/1 o výměře 2.864 m². Tyto pozemkové parcely jsou dlouhé cca 60 m, takže jejich pozemkové hranice na opačné straně jsou vzdáleny od předmětného rodinného domu téměř 90 m. Obě uvedené parcely jsou nezastavěné, jak je zřejmé ze správního spisu, a proto nepřicházelo v úvahu posuzovat případnou dotčenost práv žalobkyně v souvislosti se stavbami na nich. Žalobkyně krom toho za celou dobu přezkumného řízení neuvedla, k jakému účelu by ráda zmíněné pozemky do budoucna využila a v čem by tedy mohla být její vlastnická práva přímo dotčena. A to bez ohledu na to, že vlastnictví pozemku ještě neopravňuje jeho vlastníka k jeho využití dle jeho představ. Neučinila tak ani ve směru k jejich stávajícímu účelovému určení dle platného územního plánu a dlužno konstatovat, že vzhledem k poměrům v daném území nenapadá krajský soud žádná z možností případného dotčení vlastnických práv žalobkyně. Například, pokud by žalobkyně uvažovala o zástavbě parcel rodinnými domy, pak jejich odstupy stanovila v době podání ohlášení vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v § 25 v odstavci druhém. Podle něho „Je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.“ Z uvedeného je zřejmé, že pro stavby pro bydlení (ale i např. individuální rekreaci) jsou pozemky žalobkyně svými rozměry více jak dostatečné, zvláště když obiter dictum krajský soud zjistil z územního plánu města Nová Paka, že obě parcely jsou zastavitelnými plochami, a to v rozsahu dvou staveb hlavních.

I po zrušení předchozího rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30A 61/2011-166, setrvala žalobkyně na svých dosavadních námitkách. Podrobně je shrnula a rozvedla ve svém vyjádření ze dne 29. 8. 2016. Opakovaně rozporovala postupy Okresního soudu v Jičíně, a to v souvislosti s jeho rozsudkem ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10C 149/2007-25, jímž bylo rozhodnuto o zrušení podílového spoluvlastnictví žalobkyně a X k pozemkům parc. č. 2908/1, 2908/2 a 2909 v kat. území Nová Paka, jakož i rozhodnutí dalších soudních orgánů, na něj navazujících (Krajského soudu v Hradci Králové a Nejvyššího soudu). V těchto souvislostech zvláště poukazovala na podle ní procesně vadný postup při ustanovení jejího opatrovníka v uvedeném občanskoprávním řízení. Nadále tvrdila, zcela bez ohledu na výsledek spoluvlastnického soudního sporu (viz rozsudek Okresního soudu

v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10C 149/2007-25), že má k předmětným pozemkům vlastnická práva, jež právě byla stavbou rodinného domu přímo dotčena. Nedůvodnost této námitky osvětlil již Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku pod bodem 43 jeho odůvodnění, když k ní uvedl toto:

„Vědomost stěžovatele o sporu o vlastnictví sama o sobě neznamená, že by stěžovatel nemohl vydat souhlas s ohlášenou stavbou. Z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 19. 10. 2011, založeném ve správním spise, jednoznačně vyplývá vlastnické právo stavebníka k pozemkům, na nichž má být stavební záměr proveden. Není ani vyznačena žádná poznámka spornosti. To, že žalobkyně podala dne 25. 9. 2009 žalobu pro zmatečnost proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 3. 12. 2007, č. j. 10 C 149/2007 - 25, kterým bylo vypořádáno podílové spoluvlastnictví k pozemkům, na nichž měl být proveden stavební záměr, nic nemění na skutečnosti, že byl v době vydání souhlasu předmětný rozsudek Okresního soudu v Jičíně v právní moci. Žaloba pro zmatečnost je totiž mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí soudu. Skutečnost, že byla podána žaloba pro zmatečnost proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně, tak nebyla pro stavební úřad při posuzování ohlášení dle § 104 a násl. stavebního zákona žádným způsobem relevantní.“

Totéž, co platí o zmíněné žalobě pro zmatečnost, platí i ohledně žalobkyní podané ústavní stížnosti. Ani ta totiž na dané věci nic nemění, když předmětné pozemky jsou ve výlučném vlastnictví X. Žalobkyně k nim žádná vlastnická (spoluvlastnická) práva nemá.

V průběhu řízení žalobkyně navrhovala, aby krajský soud opatřil řadu podkladů k provedení důkazů na podporu svého žalobního tvrzení. Konkrétně, aby opatřil spis Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 101/2014, který prý obsahuje skutečnosti, které ve správním spisu ani spisu krajského soudu nejsou, spis Okresního soudu v Jičíně sp. zn. 10 C 149/2007 a sp. zn. 3C 104/2011, vyjádření osadního výboru Podlevín za účelem zjištění, jaká je infrastruktura v dané oblasti a proč v ní nejsou povolovány další stavby, dále navrhovala vypracování znaleckých posudků ke způsobu ovlivnění jejích vlastnických práv ohlášenou stavbou a konečně, aby si krajský soud opatřil před rozhodnutím ve věci i dokumentaci ombudsmana k danému případu. Těmto návrhům žalobkyně vyhověno nebylo. Jednak proto, že vlastnictví X k pozemkům parc. č. 2908/6, 2908/5 a 2909 v kat. území Nová Paka má krajský soud v tuto chvíli za nezpochybnitelné, a pokud by zmiňovaný spis Nejvyššího správního soudu skutečně obsahoval nějaké závažné doklady pro rozhodnutí, jistě by se o nich zmínil v rozsudku. Nic takového se nestalo, přičemž žalobkyně zůstala pouze při svých tvrzeních, aniž by uvedla význam jí obecně zmiňovaných skutečností pro rozhodnutí ve věci. Co by jimi mělo být konkrétně prokázáno, jaké novoty by měly přinést pro rozhodnutí ve věci. Pokud jde o vyjádření osadního výboru Podlevín k infrastruktuře v dané lokalitě, ani to nemá s případnou dotčeností vlastnických práv žalobkyně nic společného, respektive s rodinným domem X. Může být leda tak informací pro vedení města o stavu daného území. Tvrdila-li pak žalobkyně dotčenost svých vlastnických práv předmětnou stavbou, bylo na ní, aby svá tvrzení také doložila tomu odpovídajícími důkazy, např. právě i navrhovaným znaleckým posudkem. To neučinila, čímž neunesla v tomto směru své důkazní břemeno. Rozhodně nemohla očekávat, že krajský soud bude za ní

vyhledávat její možná dotčení, neboť soudní přezkumné řízení není založeno na zásadě vyšetřovací. Žalobkyně neodůvodnila ani možný přínos dokumentace ombudsmana k dané věci, co by jí mělo být prokázáno atd., tedy přinejmenším její účelnost pro přezkumné soudní řízení. Vzhledem k uvedenému krajský soud uzavřel, že by žalobkyní navrhované důkazy nevnesly do věci nic podstatného pro rozhodnutí, zvláště pak za skutkového a právního stavu popsaného v tomto odůvodnění rozsudku. Jejich provedení by bylo nadbytečné a v rozporu zejména se zásadou hospodárnosti řízení.

Dotčení vlastnických a procesních práv vydaným souhlasem s ohlášením stavby spatřuje žalobkyně dále v nezvratném poškození rodového majetku, fatální degradaci jeho hodnoty, jakož i v nemožnosti jakéhokoliv rozvoje pro nedostatečnou infrastrukturu v dané lokalitě. Nesouhlasila s vybudováním sjezdu ze státní silnice č. III/01610 do garáže, která ale nebyla postavena. Naopak poukazovala na údajně nepovolený sjezd na pozemek parc. č. 4131/1, nevhodné zafixování hrany oplocení, které je v rozporu s realitou na místě a vlastnickými poměry, poukazovala na pravděpodobnou nemožnost vybudování vodního díla v souvislosti s povoleným odběrem podzemních vod a umístění dalších sjezdů v území. Plnění cílů a úkolů územního plánování v dané lokalitě má za nekoncepční. Vyjádřila přesvědčení, že jakákoliv výstavba přímo a významným způsobem ovlivňuje využití její nemovitosti, a to zejména v návaznosti na umístění, orientaci, rozměry půdorysné a objemové stavby předmětného rodinného domu, vstupy a vjezdy na pozemky a omezení výhledu do krajiny, a to vše na pozemcích ve spoluvlastnictví žalobkyně a X.

V kontextu vpředu uvedeného k tomu třeba konstatovat, že Xsi postavil rodinný dům na svém pozemku, a proto se „rodového“ majetku, respektive obsahu vlastnického práva žalobkyně, žádným způsobem nedotkl. Souhlasem s provedením ohlášené stavby nebyl povolen ani sjezd na pozemek parc. č. 4131/1 v kat. území Nová Paka, takže ani tímto způsobem nemohlo dojít k přímému dotčení vlastnických práv žalobkyně, když ten se pozemků žalobkyně nedotýká ani ji nijak neomezuje. Totéž lze říci o namítaném oplocení, když nemovitosti stavebníka s pozemky žalobkyně na sebe nenavazují, nesousedí spolu. Předmětem sdělení k ohlášení nebylo ani žádné vodní dílo, přičemž v době jeho přijetí byly otázky zásobování stavby rodinného domu vodou z vrtané studny a jeho odkanalizování přes čistírnu odpadních vod vyřešeny pravomocným rozhodnutím odboru životního prostředí městského úřadu Nová Paka ze dne 8. 9. 2011, č. j.: MUNP/2011/15567/ŽP/IT. Toto správní rozhodnutí není předmětem tohoto přezkumného řízení. Pokud žalobkyně brojí proti sjezdům z komunikací na pozemky jejich vlastníků, nejen stavebníka X, zpochybňuje koncepci rozvoje území a nelíbí se jí uspořádání rodinného domu, jde o námitky, jež do vlastnických práv žalobkyně vůbec nezasahují, respektive lze říci, že se prostřednictvím nich staví žalobkyně do role veřejného žalobce. A jako takové jsou irelevantní, neboť ani žaloba v řízení o ochraně před nezákonným zásahem nemůže být koncipována jako *actio popularis*. Žalobce je totiž oprávněn dovolávat se pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Tato skutečnost vyplývá z ustanovení § 82 s.ř.s., podle něhož „**Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem**, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“ Právě

z tohoto důvodu proto není žalobkyně oprávněna osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob (v podrobnostech viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 – 40), tedy ani veřejného zájmu na dodržování zákonnosti. K tomu má právní řád jiné právní prostředky.

Totéž lze říci i o námitce, že stavba rodinného domu nebyla umístěna a že stavební úřad pracoval s chybným okruhem účastníků. Žalobní tvrzení, že přivolení ke stavbě rodinného domu bylo vydáno bez územního rozhodnutí či územního souhlasu sice odpovídá skutečnosti (ve správním spisu o tom není žádný doklad a žalovaný tuto námitku nevyvrátil), nicméně, ve světle výše uvedeného si je třeba položit otázku, zda-li se takovéto pochybení mohlo přímo dotknout vlastnických práv žalobkyně jako vlastnice pozemků vzdálených jejich okrajem (pozemkovými hranicemi) od stavby rodinného domu cca 30 m, přičemž parcela č. 2908/1 o výměře 2.864 m² je ornou půdou a parcela č. 2908/2 o výměře 943 m² zahradou. Odpověď zní, že nikoliv.

Krajský soud si nedovede představit, jak by se předmětná stavba rodinného domu mohla za daných okolností přímo dotknout vlastnických práv žalobkyně, když do uvedených pozemků nezasahuje, respektive není na nich umístěna (při tomto závěru krajský soud nevychází z mylného předpokladu žalobkyně, že je stále spoluvlastnicí pozemku, na němž byla stavba rodinného domu umístěna – provedena) a je od nich navíc situována v nepoměrně větší vzdálenosti, než je v zástavbě obcí běžné. Navíc, jsou-li zemědělskou půdou a zahradou. Ostatně sám stavební zákon klasifikuje stavbu rodinného domu jako stavbu jednoduchou, vycházejíc z objektivní reality, že takovýto druh staveb by ze zásady neměl vzhledem k jejich velikosti a účelu užívání podstatně měnit poměry v území. Žalobkyně sama pak žádné relevantní námitky v tomto směru neuvedla, a proto, aby krajský soud dodržel pro něho závazný pokyn Nejvyššího správního soudu (viz bod 50. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 As 101/2014-98), podle něhož byl zavázán ke zkoumání přímé dotčenosti vlastnických práv žalobkyně, zvažoval i obvyklé možnosti takového dotčení.

Jak již bylo řečeno výše, předmětné pozemkové parcely jsou nezastavěné. Námitky typu narušení pohody bydlení či účelu užívání jiných staveb proto nepřicházejí v úvahu. Krajský soud nevidí ani žádnou možnost zásahu do jejich materiální podstaty (kvality půdního substrátu) či do práva na příznivé životní prostředí (jeho znehodnocení nebo vznik takových jevů, které by vedly k ohrožování zdraví člověka, ovzduší, vody, přírody a krajiny, kulturních památek, nerostného bohatství, zemědělského a lesního půdního fondu a podobně). Krajský soud neshledal, že by navrhovaná stavba mohla svou realizací v dané lokalitě kvalitu životního prostředí jakkoli snížit a vyvolat výskyt negativních jevů v podobě hluku, prachu, zápachu atd. To samozřejmě neznamená, že by nemohlo dojít k žádné změně, neboť určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, nicméně po vlastních okolních nemovitostí je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. A krajský soud si vzhledem k výše uvedenému i obecným zkušenostem s parametry zástavby území rodinnými domy v obcích skutečně nedovede představit, v čem by vzhledem ke svému situování, povaze a účelu užívání měla stavba rodinného domu „nad přípustnou míru zatěžovat své okolí“ a ani další faktory, které by mohly ovlivnit kvalitu životních podmínek v jeho okolí.

Výše uvedená zásada, že vlastníky sousedních nemovitostí nelze vymezovat odlišně v případech klasického stavebního řízení a při ohlášení stavebního záměru stavebnímu úřadu, jde-li o provedení jednoduchých staveb, plně platí i ve směru k územnímu řízení. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, v tehdy platném znění, totiž byli účastníky územního řízení rovněž osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, mohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Jde tedy o stejnou úpravu účastenství nejen v ustanovení § 104 odst. 1 stavebního zákona a v ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ale i v citovaném § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, když je v něm použit zcela shodný pojem „*vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm*“. Žalobkyně se proto mylí, pokud má za to, že by se jí dostalo v případě vedení samostatného územního řízení a v něm uplatněných námitek více práv, než tomu bylo dosud. Východiska jsou zcela stejná, a proto i její námitky (respektive naplnění předpokladů být účastníkem územního řízení) by byly v případném územním řízení posouzeny ze stejných pohledů, jako tomu bylo (respektive muselo být) při ohlášení stavby stavebnímu úřadu.

Případnou možnou dotčenost žalobkyně nelze spojovat ani s námitkou, že na Městském úřadu Nová Paka nepracuje osoba s architektonickým vzděláním, když stavební zákon nespojuje možnost určení obecního úřadu obecným stavebním úřadem s takovýmto personálním předpokladem. Dotčení „zákonných, procesních a vlastnických práv“ žalobkyně (viz její opakovaná citace v žalobě) nelze již vůbec spojovat se zpevněnými plochami na pozemku parc. č. 2908/7, jehož vlastníci je X, ani s územním plánem města Nová Paka z roku 2011, neboť tyto skutečnosti s předmětem přezkumného řízení nijak nesouvisí. Územní plán, jenž je opatřením obecné povahy mohla žalobkyně napadnout samostatnou správní žalobou a v ní namítat údajné nezákonnosti a pokud snad X porušuje stavební zákon, nechť to žalobkyně nahlásí stavebnímu úřadu za účelem provedení státního dozoru ve věci stavebního řádu. Totéž samozřejmě platí i pro případnou nedovolenou stavební činnost X. Je totiž třeba zdůraznit, že předmětem tohoto přezkumného řízení je pouze postup stavebního úřadu, jenž předcházela jeho přivolení ke stavbě rodinného domu vydáním souhlasu s ohlášením, nikoliv skutečnosti jiné. Např. právě zmiňovaná nepovolená stavební činnost, otázky kolaudace rodinného domu X, jeho studny a čistírny odpadních vod, postupy vodoprávního úřadu v Nové Pace, hodnocení hydrodynamické zkoušky atd. S přímým dotčením vlastnických práv žalobkyně nesouvisí ani odkanalizování domu rodičů žalobkyně č. p 70, respektive jeho trativod. Již jen proto, že žalobkyně není vlastníci uvedeného domu a trativodu a v tomto přezkumném řízení jde právě o případnou dotčenost vlastnických práv žalobkyně, nikoliv práv třetích osob. Krom toho žalobkyně nemá o tomto trativodu ani jasnou povědomost, když uvádí že „podle informací končí dnes na pozemku X“. Ani tato okolnost proto žalobkyni nestaví do pozice možné účastnice řízení, respektive možného dotčeného subjektu, jenž by měl být informován o stavebním záměru X

Pokud žalobkyně namítala, že je stavba v rozporu s § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle něhož je silniční ochranné pásmo 15 m od osy vozovky nebo od osy přilehlého jízdního pásu silnice II. třídy nebo III. třídy a místní komunikace II. třídy, nebo že ve správních spisech chybí

vyjádření vlastníka dálkového kabelu, projektová dokumentace čistírny odpadních vod, hydrogeologický posudek, informace k dělení pozemků, sdělení o tom, že ohlášení bylo vydáno v době, kdy „došlo ...k odvolání do veškerých rozhodnutí, které v té době nebyla v právní moci. Takovým rozhodnutím bylo rozhodnutí o povolení sjezdu (PM 27. 10. 2011)“, nezbyvá než konstatovat, že i zde se žalobkyně stylizovala do pozice veřejného žalobce, že tyto skutečnosti se přímého dotčení jejích vlastnických práv netýkají (viz výše *actio popularis*).

V závěrečném souboru námitek, jenž krajský soud posuzoval s ohledem na možnou dotčenost vlastnických práv (str. 20 – 23 podání žalobkyně ze dne 29. 8. 2016), žalobkyně znovu poukazuje na nezákonnost vydaného souhlasu s právními předpisy, zejména s vyhl. č. 499/2006 Sb, o dokumentaci staveb, a to co do obsahu projektové dokumentace stavby rodinného domu X, s vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, s vyhl. č. 269/2009 Sb., o obecných požadavcích na využívání území a § 103 odst. 1 písm. a) bod 1. stavebního zákona, a to v souvislosti se stavbou garáže. Žalobkyně tak spatřuje zásah do svých procesních a vlastnických práv i v tom, že např. dokumentace stavby a průvodní zpráva neobsahuje údaj o podlahové ploše budovy v m², že v ní chybí část o ochraně proti hluku, řešení přístupu a užívání stavby rodinného domu osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, statické výpočty, výpočty kročejové a vzduchové neprůzvučnosti, měření polí bludných proudů atd., přičemž velmi podrobně rozebírá otázku garáže (dvougaráže) z hlediska možnosti jejího povolení formou ohlášení ve vztahu k jejím rozměrům.

Rovněž tyto námítky dokumentují nepochopení otázky přímého dotčení vlastnických práv žalobkyně zástupcem žalobkyně, a to přes poučení daná mu soudem při jednáních. Opět totiž směřují k zákonnosti sdělení stavebního úřadu k ohlášení stavby, nikoliv k uvedené otázce. **Vlastnických práv žalobkyně ke dvěma jejím pozemkům se přeci nedotýká to**, jak budou např. kroky osoby jdoucí podkrovím rodinného domu slyšet v jeho přízemí, jestli je rodinný dům správně navržen a spočítán z pohledu statiky staveb, jak je v něm zabezpečeno jeho bezbariérové užívání, nehledě na to, že vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb se na rodinné domy nevztahuje, do jaké míry je v souladu či v rozporu s některými právními ustanoveními atd. Opět jde o námítky typické pro veřejnou žalobu. Postrádá-li žalobkyně v projektové dokumentaci část týkající se ochrany proti hluku, třeba dodat, že rodinné domy nejsou stavbami, které jsou jeho zdrojem a pokud by snad mělo být jeho zdrojem „nově příchozí motorové vozidlo“ X, pak by se jednalo o naprostou absurditu, srovnatelnou s tím, jako kdyby bylo bráněno jinému v nákupu motorového vozidla, případně druhého či třetího, to podle osob bydlících v rodinných domech. Ke stavbě garáže, pak třeba uvést, že souhlasem s provedením ohlášené stavby byla povolena samostatná garáž o půdorysných rozměrech 5 m x 5 m, čemuž odpovídá i její dokumentace ze září roku 2011, nacházející se ve správním spisu. Pokud žalobkyně zmiňovala dvougaráž o půdorysných rozměrech 7m x 7m, tak tuto zachycuje projektová dokumentace z července 2011, která se nerealizovala a realizovat ani nemůže, neboť nebyla povolena. Byla nepochybně přílohou předchozího ohlášení, které bylo odloženo.

Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že vlastnické právo žalobkyně nemohlo být ohlašovanou stavbou přímo dotčeno. V tom případě ale ani nemusel stavebník X spolu s ohlášením stavby rodinného domu dokládat stavebnímu úřadu, že o svém stavebním záměru žalobkyni prokazatelně informoval (viz § 104 odst. 1 stavebního zákona). Jinými slovy, tvrzení žalobkyně o dotčenosti jejích vlastnických práv stavbou rodinného domu, z níž vyvozovala své účastenství, neshledal krajský soud opodstatněným. Proto v procesu ohlašování této stavby stavebnímu úřadu nebyla ani pasívně legitimovanou osobou k tomu, aby o ní musela být informována a v důsledku toho nebyla ani aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Tyto závěry byly rozhodujícími pro zamítnutí žaloby podle § 87 odst. 3 s.ř.s (viz výrok I. rozsudku). Nic na nich nemohla změnit skutečnost, že se stavebník o informování žalobkyně o svém stavebním záměru přesto pokoušel.

VIII.

Náklady řízení

Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v řízení před krajským soudem a v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, neboť ta je odvislá od konečného výsledku řízení a v něm žalobkyně úspěšná nebyla. Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal (viz § 60 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve výroku II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobě zúčastněné na řízení, přestože se jich domáhala. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

První z uvedených situací v projednávané věci nenastala. Stejně tak krajský soud neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, které by mohly mít za následek přiznání nákladů soudního řízení ve prospěch osoby na řízení zúčastněné (viz III. výrok tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. leden 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková